

РЕШЕНИЕ

№ 265

гр. Стара Загора, 14.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА в публично заседание на двадесет и шести април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Румяна Б. Пенева

при участието на секретаря Диана Д. И.а
като разгледа докладваното от Румяна Б. Пенева Търговско дело № 20215500901179 по описа за 2021 година

Предявени са субективно съединени иски с правно основание чл.124, ал.1 във вр. с чл.439 ГПК и чл.55, ал.1, изр.1 ЗЗД.

В исковата молба се сочи, че настоящият отрицателен установителен иск е предявен от Я. И. З., Ж. Й. П. и М. Б. П. - всички като длъжници по изп.дело № 20137860401111 по описа на ЧСИ М.М., рег. №786 по описа на Камарата на ЧСИ. Соочи се, че Ж. и М. П. са наследници по закон на Б.Г.П., починал на 12.10.2019г., бивш жител на гр. С.З.. Приживе Б.П., в качеството му на кредитополучател и Я. З., в качеството му на солидарен длъжник, са сключили Договор за предоставяне на потребителски кредит № 657/CL/2008 г. от 30.07.2008 г. с "Б." АД. От представените по делото документи се установява, че в по-късен момент между "Б." АД и ответника "Е." ЕООД е сключена цесия, съгласно която банката е цедирала вземането си по отношение на ишците на ответното дружество - цесионер.

Ишците сочат, че изхождайки от предмета и същността на този договор, може да се направи извод, че Я. З. и Б.П. (понастоящем заместен от своите наследници) имат качеството на "потребители" по смисъла на пар.13, т.1 от Закона за защита на потребителите (ЗЗП). Това е така, тъй като съгласно тази разпоредба от ЗЗП "Потребител " е всяко физическо лице, което придобива стоки или ползва услуги, които не са предназначени за извършване на търговска или професионална дейност и всяко физическо лице, което като страна по договор по този закон действа извън рамките на своята търговска или професионална дейност".

Посочва се, че след като починалият Б.П., е имал качеството "потребител", то и неговите двама наследници, които встъпват в правата и задълженията на наследодателя си имат същото качество по отношение на ответника по настоящото дело, който пък е встъпил на мястото на

първоначалния кредитор "Б." АД. Поради изложените съображения считат, че по отношение на въпроса за местната подсъдност на настоящия спор следва да се приложи специалната разпоредба на чл.113 от ГПК, съгласно която "исквете на и срещу потребители се предявяват пред съда, в чийто район се намира настоящият адрес на потребителя, а при липса на настоящ адрес - по постоянния". Сочи се, че в конкретния случай тримата ищци са с постоянен и настоящ адрес в гр. С.З., който попада в съдебния район на ОС - С.З., поради което, на основание чл.104, т.4 ГПК и чл.113 ГПК родово и местно подсъден да разгледа спора е именно Окръжен съд - С.З..

В исковата молба се твърди, че в средата на 2020 г. ищците Ж. П. и М. П. получили съобщение от ЧСИ М.М., рег. № 786 по описа на Камарата, че като наследници на починалия Б.П. са конституирани като длъжници по изп. дело №20137860401111 по описа на същия съдебен изпълнител. При справка в кантората на ЧСИ М. същият издал удостоверение, от което е видно, че към датата на образуване на изпълнителното дело /24.05.2013г./ взискател по него е "Б." АД, а длъжници тогава са Я. З. и Б.П.. Те дължали солидарно сумата 27 850,54 лв., в това число главница - 16 967,36 лв.; законна лихва за периода от 20.03.2013 г. до 24.05.2013 г. - 307,27 лв.; законна лихва върху главницата, считано от 24.05.2016 г. до окончателното изплащане; неолихвяеми вземания - 4998,94 лв.; присъдени разноски - 499,33 лв.; разноски по изпълнителното дело в полза на "Б." АД - 2 695,88 лв., както и такси и разноски по тарифата по ЗЧСИ в размер на 2 381,76 лв. За периода от 27.06.2013 г. до 05.06.2020 г. по изпълнителното дело е събрана обща сума в размер на 3607,85 лв. /съгласно справката от съдебния изпълнител/.

Посочва се, че през 2016 г. (на 18.01.2016 г. или на 30.06.2016 г. - има разминаване в датите в удостоверението от ЧСИ) по изпълнителното дело на основание чл. 429, ал. 1 от ГПК е конституиран като взискател "Е." ЕООД, поради извършена цесия. От този момент нататък всички изпълнителни действия са предприети от името на новия кредитор - "Е." ЕООД, към който впоследствие постъпват и плащания. Отбелязва се, че длъжниците не са били надлежно уведомени за извършената цесия (ако има такава), поради което считат, че същата не е породила правен ефект спрямо тях. В този смисъл цесията не може да бъде противопоставена и на наследниците на Б.П., които са конституирани по делото след смъртта му.

Събраната по изпълнителното дело сума в размер на 3607,85 лв. е разпределена между първоначалния кредитор "Б." АД, на който е преведена сумата от 1430,33 лв., за която сума ищците нямат претенции, тъй като тя е преведена на кредитора, спрямо който имат задължение, съгласно сключения Договор за потребителски кредит.

Останалата част от сумата в размер на 1815.08 лв. е преведена на конституирания по изпълнителното дело нов взискател - "Е." ЕООД - ответник по настоящото дело, спрямо който е насочен отрицателния установителен иск за недължимост на остатъка от задължението и за връщане на изплатената към този кредитор сума.

Ищците посочват, че остатъкът от дълга към 30.10.2020 г. е в размер на

34503,40 лв., разпределен, както следва: задължение към вискателя "Е." ЕООД е в размер на 31 883.77 лв. (главница - 16 967,36 лв.; законна лихва върху главницата, считано от 30.10.2020 г. до окончателното изплащане; законна лихва за периода от 20.03.2013 г. до 30.10.2020 г. - 11647,90 лв.; неолихвяеми вземания - 3229,51 лв.; такси и разноски - 39 лв.)

Сочи се, че докато Б.П. внася суми по образуваното изпълнително дело (така, както са посочени на стр. 2 от справката на ЧСИ М.), от другия солидарен длъжник Я. З. са удържани от работодателя му ежесечни вноски от трудовото му възнаграждение, които са постъпвали също по сметката на съдебния изпълнител, но не са отразени в справката. Този факт се установява от издаденото от работодателя "Л." ООД, гр. С.З. удостоверение с изх. №82 от 19.03.2021 г., от което е видно, че за периода месец октомври 2018 г. - месец май 2019 г. са удържани 8 вноски по 138 лв. всяка или общо сумата от 1104 лв., които са преведени по банковата сметка на ЧСИ М., съгласно наложения от него заповор на трудовото възнаграждение на Я. З..

В исковата молба се посочва, че сумата от 1104 лв., след като е постъпила по изпълнителното дело, би следвало да се разпреди към вече новия вискател - "Е." ЕООД, тъй като той е заменил предишния кредитор още през 2016г. по данни от удостоверението на ЧСИ. Следователно и тази сума е предмет на иска по чл.55 от ЗЗД, тъй като е заплатена без основание на лице, което няма право да встъпва в правата на първоначалния кредитор.

Сочи се, че двамата първоначални длъжници Я. З. и Б.П. са страна по Договор за предоставяне на потребителски кредит №657/CL/2008n от 30.07.2008г. с "Б." АД като солидарната им отговорност произтича от този договор (чл. 121 от ЗЗД). Съгласно чл. 122 от ЗЗД "кредиторът може да иска изпълнение на цялото задължение от когото и да е от длъжниците", което е сторено от първоначалния кредитор при образуване на заповедното производство за установяване на вземането си и впоследствие при събирането на дължимите суми в рамките на изпълнителното производство. В отношенията между солидарните длъжници се прилага чл.127 от ЗЗД, съгласно който "доколкото не следва друго от отношенията между солидарните длъжници, това, което е платено на кредитора, трябва да се понесе от тях по равно". В конкретния случай Я. З. и Б.П. са отговаряли за задължението по равно. В този смисъл след смъртта на П. неговите наследници - ищите Ж. П. и М. П. поемат както правата, така и задълженията от наследството, съобразно своята наследствена квота, съгласно Закона за наследството. Следователно, всяка една от тях поема половината от дълга на наследодателя. Поради това и с оглед солидарната отговорност между ищите, Я. З. поема 1/2 ид.ч. от задължението, Ж. П. поема 1/4 ид.ч. от задължението и М. П. поема 1/4 ид.ч. от задължението.

По отношение на иска с правно основание чл.124, ал.1 във вр. с чл.439 от ГПК, ищите посочват, че съгласно разпоредбата на чл.439 от ГПК длъжникът може да оспори чрез иск изпълнението, като искът му може да се основава само на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. В конкретния случай длъжниците - ищци в настоящото производство се

позовават на факта, че изпълнителният лист, издаден по частното гражданско дело на РС С.З. е бил издаден по заявление на кредитора "Б." АД. Същият този кредитор е образувал и изпълнителното дело за събиране на дължимите суми, но впоследствие на негово място се е появил друг кредитор - "Е." ЕООД. Това е факт, настъпил след приключване на съдебното дирене в производството по издаване на изпълнителния лист.

Сочат, че друг, по-късно настъпил факт е и това, че междувременно задължението на длъжниците е погасено по давност.

Твърдят, че тези обстоятелства обуславят правния интерес на ищите от водене на иска по чл.439, ал.1 от ГПК, бидейки конституирани като длъжници по изпълнителното дело. Също така, за да бъде допустим искът по чл.439 от ГПК, е необходимо към момента на завеждане на иска страните да се намират във висящ изпълнителен процес, каквото условие е налице, видно от представеното от ЧСИ М. удостоверение.

Твърдят, че правният спор по делото се свежда до въпроса законосъобразно ли е встъпването в изпълнителния процес на мястото на носителя на изпълнителния титул "Б." АД на нов кредитор - "Е." ЕООД като нов взыскател на мястото на предишния, съобразно правилото на чл. 429, ал. 1 от ГПК.

Посочват, че отговор на този конкретен въпрос, както и на въпроса за защитата на длъжника при извършена цесия в хода на изпълнителния процес е даден в Решение № 71/24.07.2019 г., по гр.д. № 2576/2018 г. по описа на ВКС, III г.о., постановено в производство по чл. 290 от ГПК. В цитираното решение е посочено, че правилото в изпълнителния процес по ГПК е, че взыскател може да бъде само лицето, което изпълнителният лист сочи като кредитор по вземането, а длъжник може да е само лицето, което изпълнителният лист сочи като длъжник. Действително чл.429 ГПК въвежда изключения от това правило, но разширителното им тълкуване е недопустимо. Съгласно чл.429, ал.1 ГПК, "наследниците и частните правоприменници на взыскателя, както и поръчителят и солидарният длъжник, които са платили дълга, могат да искат изпълнение въз основа на издадения в полза на взыскателя изпълнителен лист". Тази разпоредба, обаче, разграничава поръчителя и солидарния длъжник, платили дълга от всички останали частни правоприменници. Поръчителят и солидарният длъжник имат правен интерес да платят дълга, а когато притежават регресно право срещу длъжника, да се суброгират в правата на удовлетворения кредитор (чл. 74, вр. чл.146 и чл. 127, ал. 2 ЗЗД). Именно поради това, не всички случаи на частно правоприменство дават право на суброгация, т.е. встъпване във вече висящ изпълнителен процес.

Сочи се, че за да събере дължимата сума, всяко друго трето лице, различно от поръчителя и солидарния длъжник, платили дълга, което твърди, че се е суброгирало в правата на кредитора по изпълнителния лист следва да инициира съответното съдебно производство по снабдяване с изпълнително основание - да предяви осъдителен иск или да подаде заявление за издаване на заповед за изпълнение. В производството по снабдяване с изпълнително

основание третото лице (различно от поръчителя и солидарния длъжник, платили дълга) следва да заяви своето регресно право срещу длъжника по изпълнителния лист, както и всички останали предпоставки на законната суброгация, на които се позовава. Това е необходимо, тъй като в изпълнителното производство законът е овластил съдебния изпълнител чрез правилата на държавната принуда да реализира едно неудовлетворено гражданско притезание, но изключва неговата компетентност да проверява материалноправните предпоставки за допустимостта на изпълнителния процес. Така например, съдебният изпълнител не може да извърши проверка за съществуването на дълга или най-общо на изпълняемото право. Тази роля законът възлага само и единствено на съда, а той я осъществява в производството по снабдяване с изпълнително основание. Съдебният изпълнител по правило е ограничен до правомощието само да установи извършеното плащане. Именно поради това, ако допусне суброгация на първоначалния кредитор с цесионера и нямайки право да извърши проверка на материалноправните предпоставки за това (защото законът не му дава тези правомощия), то съдебният изпълнител ще постави длъжника в неблагоприятната позиция да не може да се защити или да противопостави на новия кредитор възражения, които са настъпили след издаване на изпълнителния лист. Според ищците, това е логиката на законодателя да не дава законова възможност за по-широкото прилагане на суброгацията.

В исковата молба се посочва, че ако третото лице (различно от поръчителя и солидарния длъжник, платили дълга) желае да замести първоначалния кредитор, то трябва да инициира свое производство по снабдяване с изпълнителен титул спрямо длъжника. В това производство съдът ще е длъжен да зачете задължителното действие на влязлото в сила осъдително решение или на влязлата в сила заповед за изпълнение в полза на първия кредитор относно съществуването на дълга към онзи по-ранен момент, което означава, че този нов кредитор все пак разполага с един по-облекчен режим за снабдяване със свое изпълнително основание. Това е така, защото върху кредитора - цесионер са преминали всички прехвърлими права на кредитора - цедент, които могат да му послужат за събиране на вземането към момента на плащането (изпълнението), но с правото на принудително изпълнение на удовлетворения кредитор по вече издадения изпълнителен лист цесионерът не разполага, тъй като с него разполагат само поръчителят и солидарният длъжник, платили дълга.

Сочи се, че с оглед изложеното тълкуване и съобразно дадения отговор на основния спорен въпрос по делото, се налага изводът, че ответникът "Е." ЕООД не може да встъпи в изпълнителния процес на мястото на "Б." АД и да реализира принудително изпълнение спрямо ищците Я. З., Ж. П. и М. П. - последните две, в качеството им на наследници на Б.Г.П.. Посочват, че в своята практика ВКС приема, че отрицателният установителен иск, заведен срещу конституирания от съдебния изпълнител нов кредитор, е винаги основателен, когато съдът констатира, че съдебният изпълнител е образувал изпълнително дело или е заместил първоначалния вискател по искане на лице, което не фигурира в изпълнителния лист и няма качеството на

поръчител или солидарен длъжник, платили дълга.

Считат за недължими спрямо ответника следните суми: сумата от 2919,08 лв., получена от ответното дружество чрез осъществено принудително изпълнение по образуваното изпълнително дело и сумата от 31 883,77 лв., представляваща остатъчно задължение по изпълнителното дело. Или общо недължима към настоящия момент на ответника от тримата ищци, двама от които в качеството им на наследници на първоначалния длъжник, е сумата 34 802.85 лв.

Твърдят, че сумата не се дължи, поради факта, че ответното дружество няма качеството на кредитор по отношение на ищите в рамките на образуваното изп. дело № 20137860401111 по описа на ЧСИ М. с район на действие - СГС. Считат, че сумата не се дължи тъй като вземането е погасено по давност.

Сочи се, че с оглед качеството на солидарни длъжници и на наследници, констиуирани в изпълнителния процес, то всеки един от ищите не дължи полагащата му се по закон идеална част от задължението:

За Я. И. З. - 1/2 ид.ч. или сумата 17 401,43 лв.;

За Ж. Й. П. - 1/4 ид.ч. или сумата 8 700,71 лв.;

За М. Б. П. - 1/4 ид.ч. или сумата 8 700,71 лв.

Сочи се, че що се отнася до сумата от 2619,63 лв. такси и разноски, начислени за съдебното изпълнение, съгласно ТТРЗЧСИ, то тя не е предмет на настоящото дело, тъй като нейната дължимост ще зависи от дължимостта на основното задължение.

По отношение на иска с правно основание чл.55, ал.1, предл.1 от ЗЗД, се посочва, че при кумулативно наличие на елементите: извършена от ищеца в полза на ответника престация на определено благо при несъществуване между страните на валидно правоотношение, което да съдържа задължение за извършването ѝ и да оправдава имущественото разместване е обусловена основателност на иска по чл.55, ал.1, предл. 1 от ЗЗД. Посочва се, че предвид изложените по-горе аргументи във връзка с иска по чл. 124 от ГПК, които са относими и към настоящия иск, е видно, че ищите не дължат на ответника сумата 2919,08 лв., събрана без основание в рамките на изпълнителния процес в полза на "Е." ЕООД, който представлявал псевдовзискател по отношение на ищите. Последният не е имал право директно да замести първоначалния кредитор в изпълнителното производство "Б." АД и да получи въз основа на чуждо притезателно право и при липса на свое изпълнително основание процесната сума. Поради това, сумата от 2919,08 лв. (от които 1815,08 лв. - събрани от Б.П. и 1104 лв. - събрани чрез удържки от трудово възнаграждение на Я. З.) се явявала получена без основание и подлежала на връщане. Върху сумата на основание чл.86 от ЗЗД следвало да бъде начислена законната лихва от датата на образуване на настоящото производство до окончателното ѝ изплащане.

Сочи се, че сумата следва да бъде върната общо на всички ищци, тъй като техните вътрешни отношения по разпределянето ѝ по между им не

касят ответника и са само между тях с оглед кой каква част от дълга е платил.

С оглед гореизложеното молят съда да постанови решение, с което:

ДА ПРИЗНАЕ ЗА УСТАНОВЕНО, на основание чл. 124 във вр. с чл. 439 от ГПК, че Я. И. З. (ЕГН ***, с постоянен адрес: гр. С.З., ул. ***) не дължи 1/2 ид.ч. от 34 802,85 лв., че Ж. Й. П. (ЕГН *****) с постоянен адрес: гр. С.З., ул. ***) не дължи 1/4 ид.ч. от 34 802,85 лв. и М. Б. П. (ЕГН *****) с постоянен адрес: гр. С.З., ул. ***) не дължи 1/4 ид.ч. от 34 802,85 лв. или общо тримата не дължат сумата от 34 802,85 лв. (представляваща сбор от 2919,08 лв. - събрана по изпълнителното дело и 31 883,77 лв. - оставащо задължение по изп.дело към 30.10.2020 г.) на "Е." ЕООД, (ЕИК *** със седалище и адрес на управление: гр. С., район ***, представлявано от всеки един от двамата управители ***), в качеството му на взискател по ИД № 20137860401111 по описа на ЧСИ М.М. с район на действие - СГС, поради липсата на изпълнително основание по отношение на ищите.

- ДА ОСЪДИ "Е." ЕООД, (ЕИК *** със седалище и адрес на управление: гр. С., район ***, представлявано от всеки един от двамата управители ***) ДА ЗАПЛАТИ общо на Я. И. З. (ЕГН ***, с постоянен адрес: гр. С.З., ул. ***), на Ж. Й. П. и на М. Б. П. (ЕГН *****) с постоянен адрес: гр. С.З., ул. ***) на основание чл.55, ал.1, пр.1 от ЗЗД сумата от 2919,08 лв., получена без основание въз основа на проведено принудително изпълнение по ИД № 20137860401111 по описа на ЧСИ М.М., ведно със законната лихва от датата на образуване на делото до окончателното изплащане на сумата.

Претендират направените от ищите разноски по настоящото дело, съгласно приложения по-късно списък по чл.80 от ГПК.

Ответникът е депозирал отговор на искова молба, в който заявява, че счита така предявения иск по чл.55 ЗЗД за недопустим, а двата иска за напълно неоснователни.

Сочи, че след конституиране на взискателя е напълно основателно сумата да му бъде платена при разпределение, следователно твърденията за плащане без основание са неоснователни.

Посочва, че на 30.06.2016г. е сключен Договор за продажба и прехвърляне на вземания между „Б.“ АД и „Е.“ ЕООД, по силата на който „Б.“ АД, в качеството си на цедент, прехвърлила на „Е.“ ЕООД, в качеството му на цесионер, вземания, изрично посочени и индивидуализирани в Приложение към договора за цесия, съдържащо списък с индивидуализираните вземания към договора. Прехвърлени са и вземанията на банката, произтичащи от Договор за предоставяне на потребителски кредит №11595/CL/2008 от 30.07.2008, сключен между ищеца и „Б.“ АД за установяване на който е издаден и процесиният изпълнителен лист. Считано от 30.06.2016г. „Е.“ ЕООД се явява частен правоприемник на „Б.“ АД и нов кредитор по вземането, за което е издаден посоченият изпълнителен титул.

Ответникът посочва, че договорът за цесия е консенсуален и уведомяването на задължените лица не е елемент от фактическия състав. Той

поражда действие, съгласно чл. 99 ЗЗД спрямо цедента и цесионера, както е уговорено в договора. Цесията има действие спрямо стария и новия кредитор по отношение на прехвърляне собствеността на вземането. Разпоредбата на чл. 99 ЗЗД е установена с оглед защита на интересите на длъжника и третите добросъвестни лица, като съдебната практика приема, че задължението за уведомяване не тежи изключително и само върху цедента. Няма пречка то да бъде извършено и от трето лице, в рамките на представителна власт, дадена с изрично упълномощаване и по волята на стария кредитор, така че недвусмислено да става ясно за длъжника, че всъщност уведомяването изхожда от стария кредитор и оттук насетне кое е лицето, на което следва да се престира. В тази връзка счита, че уведомяването на длъжниците за извършеното прехвърляне на вземането е от значение само по себе си като резултат - довеждане на факта на прехвърлянето до знанието му. Според ответника, не е от съществено значение дали цедентът ще извърши това правно действие лично, или ще упълномощи друго лице, включително цесионера да стори това от негово име и в рамките на дадена с нарочно пълномощно представителна власт. Цедентът е учредил представителна власт в полза на цесионера да уведоми длъжниците за извършения договор за цесия.

Заявява, че твърдението на ищеца, че не е уведомен за извършеното прехвърляне на процесното вземане, е неоснователно. Още след цедиране на вземането от цедента към цесионера, от името на цедента до ищеца са изпращани писмени уведомления за прехвърлянето на вземания на посочения в договора за кредит адрес. Неколкократно за периода, в който кредитор по вземането е „Е.“ ЕООД, са правени опити за уведомяване на длъжника за сключената цесия. Същият обаче не е намерен на посочения в договора за цесия адрес да получи документа. Счита, че непредоставянето на коректен актуален адрес за получаване на кореспонденция във връзка със задължението от страна на задълженото лице по кредит не може да се вмени във вина на ответника и не следва последният да търпи негативните последствия от такова поведение.

В случай, че съдът счете, че ищецът не е надлежно уведомен за извършената цесия, с настоящия отговор на искова молба прилага уведомления за сключените на 30.06.2016г. договори за цесия, по силата на които процесното вземане е прехвърлено на цесионера „Е.“ ЕООД, като моли уведомленията да бъдат връчени на ищеца, ведно с настоящия отговор на искова молба, с което ищецът следва да се счита за уведомен за сключените договори за цесия. В този смисъл е и Решение №123/24.06.2009 г. на ВКС по т.д.№ 12/2009 г., II т.о.,ТК, в което съдът, в изпълнение на правомощията си по чл. 291 ГПК, приема за правилна съдебната практика, съгласно която исковата молба сама по себе си не може да се счита за уведомление по смисъла на чл. 99, ал. 4 ЗЗД, но когато към нея е приложено уведомление, макар и дотогава невръчено на длъжника, се приема, че съобщаване на цесията все пак е извършено. В тази насока е и Решение № 3/16.04.2014 г. на ВКС, I т.о, ТК, в което е указано, че уведомление, изходящо от цедента, но приложено към исковата молба на цесионера и достигнало до длъжника със

същата, съставлява надлежно съобщаване на цесията, съгласно чл.99, ал.3 пр. първо ЗЗД, с което прехвърлянето на вземането поражда действие за длъжника, на основание чл.99, ал.4 ЗЗД. Същото следва да бъде съобразено като факт от значение за спорното право, настъпил след предявяване на иска на основание чл.235, ал.3 ГПК.

Ответникът посочва, че не може да се твърди незнание при условие, че върху трудовото възнаграждение на Я. З. се изпълнява заповест, а видно от обратна разписка П. (съпруга) е получила лично за съпруга си уведомление за цесия.

В допълнение сочи, че уведомяването на длъжника за извършена цесия не рефлектира върху дължимостта на вземането, което продължава да съществува.

Счита, че твърденията за невъзможността цесионерът да бъде надлежно взискател и изключване на този вид частно правоприемство (цесия) са напълно неоснователни. Вземането произтича от Договор за предоставяне на потребителски кредит №11595/GL/2008 от 30.07.2008 и не е необходимо надлежният съд да издава няколкократно изпълнителен титул с едно и също основание, само защото има правоприемство по договор за цесия, което би могло да се осъществи на всеки етап след съществуване на вземането.

Счита за неоснователно твърдението за изтекло по давност вземане, тъй като в настоящия случай приложение следва да намери общият петгодишен давностен срок. Давността по отношение на вземането е прекъсвана, като излага аргументи, че въз основа на издадения изпълнителен лист е подадена молба за образуване на изпълнително дело, образувано под № 1111/2013г. по опис на ЧСИ М.М.. Още след образуване на изп.дело са искани и са извършени изпълнителни действия, прекъсващи срока по чл.433, ал.1, т.8 от ГПК, както и погасителната давност за вземането. Давността при изпълнителния процес се прекъсва многократно - с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ.

На първо място с подаването на молба за образуване на изпълнително дело, съдържаща искане за прилагане на определен изпълнителен способ.

Сочи, че редовната молба на взискателя за образуване на изпълнително дело безспорно прекъсва давността. Искането на взискателя да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи.

Посочва, че искането за прилагане на определен изпълнителен способ само по себе си е достатъчно за прекъсване на давността, независимо дали действия по реализирането му са предприети от ЧСИ или дали предприетото действие е дало като резултат удовлетворяване на взискателя /в този смисъл: Решение № 32 от 09.01.2017 г. по гр. д. № 24/2017 г. на VI състав на Окръжен съд - П., Решение № 423 от 27.03.2018 г. по в. гр. д. № 647/2018 г. на IX състав на Окръжен съд - П./.

Ответникът посочва, че в случай на процесуална активност на кредитора, ако той е поддържал висиящността на изпълнителния процес с

регулярни искания за прилагане на нови изпълнителни способности, той не следва да бъде санкциониран с обявяване на вземането му за погасено по давност, поради евентуално бездействие на съдебния изпълнител или безуспешност на посочения изпълнителен способ.

Твърди, че образуването на новото изпълнително дело е станало преди изтичане на петгодишния давностен срок и не може да се приравни на дезинтересиране от страна на кредитора.

Сочи, че прекратяването на изпълнителното производство не води до погасяване на материалното право, поради което може да се започне ново изпълнително производство за същото вземане. Прекратяването на изпълнителното производство, ако не се дължи на несъществуване на изпълняемото право, не заличава ефекта на прекъсване на давността, породен от образуването на изпълнителното производство, а от прекратяването започва да тече нова давност. Вискателят може, докато давността не е изтекла, да започне нов изпълнителен процес за същото вземане, защото прекратяването на изпълнителния процес нито го погасява, нито обезсилва изпълнителното основание или изпълнителния лист.

Посочва, че изпълняемото право (ликвидно и изискуемо притезание) и правото на принудително изпълнение (правомощието да се изисква от органа на принудителното изпълнение да предприеме действията, включени в съответния изпълнителен способ) не са погасени.

Сочи, че в условията на евентуалност, следва да се държи сметка и за това, че съобразно господстващото становище в правната теория и задължителната съдебна практика, погасителната давност не води до погасяване на самото вземане, а на възможността да бъде принудително изпълнено. Вземането продължава да съществува като естествено и длъжникът продължава да дължи, но възможността да бъде изпълнено е ограничена само до доброволното му изпълнение. Аргумент в тази връзка може да се изведе и от разпоредбата на чл.118 ЗЗД, според която ако длъжникът изпълни задължението си след изтичането на давността, той няма право да иска обратно платеното, макар и в момента на плащането да не е знаел, че давността е изтекла. Следователно, плащането на погасено по давност вземане е дължимо плащане, представлява погасяване на съществуващо задължение и то на същото задължение, което е съществувало и преди изтичане на давностния срок.

Счита, че иск за признаване за установено, че ищецът не дължи на ответника сума означава иск за признаване за установено, че не съществува вземане за сумата при твърдения за погасяването по давност на вземането, е неоснователен - вземането продължава да съществува, но е придобило ново качество - станало е естествено вземане. Посочва, че в исковата молба не се оспорва неизпълнението по сключен договор за кредит, нито дължимостта на сумата, а единствено липсата на притезателно право на принудително изпълнение.

С оглед на гореизложеното, моли съда да отхвърли предявените искове като неоснователни, тъй като изложените твърдения в тях са неправилни,

необосновани и недоказани, а в частта относно претендирани лихви и разноски по изпълнителен лист да го прекрати като недопустим.

В условията на евентуалност, в случай че съдът уважи предявения иск и предвид обстоятелството, че ищецът претендира да му бъдат заплатени разноските за адвокатско възнаграждение, които са направени, прави възражение за прекомерност на същите с оглед на правната и фактическа сложност на делото. Моли на основание разпоредбата на чл.78, ал.5 ГПК съдът да присъди минимален размер на разноските, заплатени за адвокатски хонорар, при условие, че ищецът докаже заплащането им, съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото.

Диспозитивът на посоченото съдебно решение има правоустановяващо действие между страните по отношение на предмета на делото, но що се отнася до присъдените разноски, счита, че в тази си част диспозитивът има осъдителен характер.

На следващо място, в случай, че съдът уважи частично исковете, на основание чл. 103 от ЗЗД, прави изявление за прихващане на присъдените разноски в полза на ответната страна.

Моли, в случай, че на първото редовно открито съдебно заседание не се яви представител на „Е.“ ЕООД, делото да се разгледа в отсъствие на ответника, като съдът приеме, че отговорът на исквата молба се поддържа заедно с приложените към него доказателства.

Съдът като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и като взе предвид становищата и доводите на страните намира за установено следното:

Не се оспорва обстоятелството, че ищите, като длъжници по изпълнителното дело, дължат солидарно сумата 27 850,54 лв., в това число главница - 16 967,36 лв.; законна лихва за периода от 20.03.2013 г. до 24.05.2013 г. - 307,27 лв.; законна лихва върху главницата, считано от 24.05.2016 г. до окончателното изплащане; неолихвяеми вземания - 4998,94 лв.; присъдени разноски - 499,33 лв.; разноски по изпълнителното дело в полза на "Б." АД - 2 695,88 лв., както и такси и разноски по тарифата по ЗЧСИ в размер на 2 381,76 лв. За периода от 27.06.2013 г. до 05.06.2020 г. по изпълнителното дело е събрана обща сума в размер на 3607,85 лв. /съгласно справката от съдебния изпълнител/.

Със заповед за незабавно изпълнение по чл.417 от ГПК № 829/21.03.2013 г. по ч. гр. д. № 1423/2013 г. по описа на РС – С.З. Б.Г.П. и Я. И. З. са осъдени да заплатят солидарно на „Б.“ АД сумата от 16 967,36 лева главница, сумата от 4 460,50 лева възнаградителна лихва за периода от 28.06.2011 г. до 18.03.2013 г., сумата от 538,44 лева наказателна лихва за периода от 28.06.2011 г. до 18.03.2013 г. и законна лихва от 20.03.2013 г. до окончателното и изплащане и сумата от 499,33 лева разноски.

Не се оспорва обстоятелството, че приживе Б.П., в качеството му на кредитополучател и Я. З., в качеството му на солидарен длъжник са сключили Договор за предоставяне на потребителски кредит № 654/CL/2008 г. от 28.01.2008 г. с "Б." АД.

Не се оспорва обстоятелството, че ищите Ж. П. и М. П., като наследници на починалия Б.П., са конституирани, наред с ищеца Я. З. като длъжници по изп. дело № 20137860401111 по описа на ЧСИ М..

По делото няма спор между страните, че срещу така издадената заповед за незабавно изпълнение не са подадени възражения от длъжниците по реда на чл. 414 от ГПК, поради което същата е влязла в законна сила.

На 21.03.2013 г. в полза на банката е издаден изпълнителен лист въз основа на допуснатото незабавно изпълнение, като въз основа на него на 13.05.2013 г. по молба на кредитора е образувано изпълнително дело № 20137860401111 по описа на ЧСИ М.М., рег. № 786, с район на действие СГС.

На 05.06.2013 г. на Б.Г.П. е връчена покана за доброволно изпълнение, която е получена лично от длъжника.

До солидарния длъжник Я. И. З. е изпратена покана за доброволно изпълнение на 04.06.2013 г., която видно от известие за доставяне не е потърсена от получателя.

Със запорно съобщение №9687/24.05.2013 г. е наложен запор върху трудовото възнаграждение на Б.Г.П. в „Б.“ АД.

Със запорно съобщение изх.№ 9688/24.05.2013 г. е наложен запор върху трудовото възнаграждение на Я. И. З. при работодателя му „В.“ ООД С.З..

С молба вх.№12476/ 08.07.2013 г. по описа на ЧСИ М.М., рег. № 786, с район на действие СГС длъжникът Я. И. З. моли да бъде вдигнат запора върху трудовото му възнаграждение по банковата сметка на длъжника над сумата, която следва да му се удържа за заплащане на кредита.

На 13.06.2013 г. на основание чл. 458 от ГПК е конституирана държавата като присъединен взыскател.

На 12.07.2013 г. със запорно съобщение е вдигнат запора, наложен върху банковата сметка.

На 26.01.2015 г. е наложен запор върху МПС лек автомобил Фолксваген Пасат“ с рег. № СТ 1687 АК, собственост на Б.Г.П..

На 26.01.2015 г. е наложен запор върху МПС лек автомобил „Опел Астра“ с рег. № СТ 9681 АВ, собственост на Я. И. З..

На 31.08.2015 г. е наложен запор върху трудовото възнаграждение на Б.Г.П. /л.150 от делото/.

По делото е приложен договор за прехвърляне на вземания от 30.06.2016 г., сключен между първоначалния взыскател и ответното дружество, както и потвърждения за сключване на цесията. Неразделна част от същия е списък на прехвърлените вземания, сред които и процесния договор /л.54 от делото/. С молба от 15.09.2016 г. „Е.“ ЕООД /л.151 от делото/ е поискало на основание чл.429 от ГПК да бъде конституирано като взыскател по изпълнителното дело, но с молбата не е поискало предприемане на действия по принудително изпълнение, нито е възложило събирането на вземането по чл. 18, ал. 1 от ЗЧСИ.

С разпореждане от **15.09.2016** г. по изпълнително дело №

20137860401111 по описа на ЧСИ М.М., рег. № 786, с район на действие СГС „Е.“ ЕООД е конституиран като взыскател по изп.дело.

Със съобщение до Я. И. З. от 25.10.2016 г., получено на 09.01.2017 г. и положен подпис без име, видно от известие за доставяне /стр. 153 от делото/ длъжникът е уведомен, че при липса на доброволно изпълнение ЧСИ М.М., рег. № 786, с район на действие СГС ще възложи на извършването на принудителни изпълнителни действия на компетентен ЧСИ с район на действие ОС- С.З..

С молба от 25.01.2017 г., 19.05.2017 г., 03.10.2018 г. взыскателят „Е.“ ЕООД е поискал да се извърши справка в ТД НАП на името на длъжниците за съществуване на трудови договори, наличие на движимо и недвижимо имущество и банкови сметки, като се наложи заповест за вземанията.

На 25.01.2017 г. и 19.05.2017 г. по изпълнително дело № 20137860401111 по описа на ЧСИ М.М., рег. № 786, с район на действие СГС е изискана справка от НАП на името на длъжниците за съществуване на трудови договори, наличие на движимо и недвижимо имущество и банкови сметки.

На 03.10.2018 г. по изпълнително дело № 20137860401111 по описа на ЧСИ М.М., рег. № 786, с район на действие СГС е изискана справка БНБ и НОИ.

На 30.10.2018 г. по молба на взыскателя „Е.“ ЕООД е наложен заповест върху трудовото възнаграждение на Б.Г.П. и заповест върху трудовото възнаграждение на Я. И. З. и върху банковата му сметка в „О.“ АД.

На 01.11.2018 г. със заповестно съобщение е наложен заповест върху банковите сметки на Я. И. З. върху банковата му сметка в „О.“ АД.

На 01.11.2018 г. със заповестно съобщение е наложен заповест върху трудовото възнаграждение на Б.Г.П..

На 11.02.2020 г. по изпълнително дело № 20137860401111 по описа на ЧСИ М.М., рег. № 786, с район на действие СГС са конституирани като длъжници Ж. Й. П. и М. Б. П., наследници на Б.Г.П., починал на 12.10.2019 г., видно от удостоверение за наследници изх. № 2494/05.06.2020 г.

С молба от 17.09.2020 г. Я. И. З., Ж. Й. П. и М. Б. П. са поискали информация каква е цялата дължима сума по изпълнителното дело, каква е заплатената част, каква част е разпределена в полза на взыскателя „Б.“ АД, „Е.“ ЕООД и какъв е дължимият остатък.

Справка е изготвена по изпълнителното дело с изх. № 10211/02.11.2020 г.

С молба, получена от ЧСИ М.М., рег. № 786, с район на действие СГС на 08.09.2020 г. взыскателят „Е.“ ЕООД е поискал вписване на възбрана върху недвижимо имущество, собственост на длъжника Я. И. З..

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

С влизане в сила на заповедта за незабавно изпълнение е прекъсната

погасителната давност за процесните вземания на основание чл. 116, б. "б" от 33Д, като е започнала да тече нова петгодишна давност, съгласно чл. 117 от 33Д, тъй като вземанията са съдебно признати.

Съгласно разпоредбата на чл. 125 от 33Д прекъсването и спирането на давността спрямо един солидарен длъжник не произвежда действие спрямо другите. Ето защо съдът намира, че следва да изследва поотделно предприетите действия по принудително изпълнение, прекъсващи давността по чл. 119, б"в" от 33Д спрямо всеки един от ищите. Солидарните длъжници са обикновени другари, поради което прекратяването на изпълнителното производство по чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК спрямо всеки един от тях настъпва при различни предпоставки в зависимост от конкретно предприетите действия по принудително изпълнение от взыскателя спрямо отделните длъжници.

С т. 10 на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 година, постановено по тълк. д. № 2/2013 година на ОСГТК на ВКС е обявено за изгубило сила ППВС № 3/1980 г., като е прието, че прекъсва давността предприемането на изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ, независимо от това дали прилагането му е поискано от взыскателя или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане на взыскателя, съгласно чл. 18, ал. 1 от ЗЧСИ. В тълкувателното решение примерно са изброени действията на принудително изпълнение, годни да прекъснат давността - насочване на изпълнението чрез налагане на запор или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършване на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т. н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Според тълкувателното решение, по време на изпълнителния процес давността не спира, тъй като кредиторът може да избере дали да действа и да иска нови изпълнителни способности, защото все още не е удовлетворен или да не действа и да не иска нови изпълнителни способности. Дадени са разяснения, че каквото и да е основаниято за прекратяване на изпълнителното производство, всички изпълнителни действия по него се обезсилват по право, с изключения на действията, изграждащи изпълнителните способности, от извършването на които трети лица са придобили права и редовността на извършените от трети задължени лица плащания. Прекратяването на изпълнителното производство поради т. нар. "перемпция" настъпва по силата на закона, а съдебният изпълнител може само да прогласи в постановлението си вече настъпилото прекратяване, когато установи осъществяването на съответните правно релевантни факти. Без правно значение е дали съдебният изпълнител ще постанови акт за прекратяване на принудителното изпълнение и кога ще направи това, тъй като този акт има само декларативен, а не конститутивен ефект. Прекратяването на изпълнителното производство става по право, като новата давност започва да тече от предприемането на последното по време валидно изпълнително действие.

В решение № 170/17.09.2018 г., постановено по гр. д. № 2382/2017 г. по

описа на ВКС, ГК, IV г. о. е прието, че отмяната на ППВС № 3/18.11.1980 г. поражда действие от датата на обявяване на ТР № 2/26.06.2015 г., като даденото в т. 10 от цитираното ТР разрешение се прилага от тази дата и то само по отношение на висящите към този момент изпълнителни производство, но не и за тези, които са приключили преди това. Прилагането на даденото с новото тълкувателно решение тълкуване за период преди постановяването му би имало за последица погасяването по давност на дадени вземания, които са били предмет на изпълнителни производства, но по тях не са предприемани действия за период по-голям от този срок. С оглед на това давността ще се счита изтекла със задна дата преди момента на постановяване на тълкувателното решение, но въз основа на даденото с него тълкуване, което би довело и до несъобразяване на действащото към онзи момент ППВС. Поради това, старото ППВС трябва да намери приложение и след отмяната на същото, когато спорът се отнася до последиците от нормата, които са били реализирани за периода преди отмяната на тълкувателния акт, като новото ТР ще се прилага от този момент за в бъдеще.

И за тримата ищци за периода до приемането на новото тълкувателно решение следва да намери приложение разрешението, даденото с ППВС № 3/18.11.1980 г., съгласно което погасителната давност е спряла докато трае изпълнителния процес относно принудителното осъществяване на вземането. По силата на предходния тълкувателен акт с образуването на изпълнителното дело давността за вземането на вискателя е прекъсната, а след това съгласно чл. 115, ал. 1, б. "в" ЗЗД е спряла да тече през цялото време на изпълнителното производство съгласно чл. 115, ал. 1, б. "ж" от ЗЗД.

С влизане в сила на заповедта за незабавно изпълнение от 21.03.2013 г. по ч.гр.д. №1423/2013 г. по описа на РС – С.З. е прекъсната погасителната давност за процесните вземания на основание чл. 116, б. "б" от ЗЗД, като е започнала да тече нова петгодишна давност, съгласно чл. 117 от ЗЗД.

Видно от данните по изп.д. № 20137860401111 по описа на ЧСИ М.М., рег. № 786, с район на действие СГС са предприети действия – на 24.05.2013 г. запор върху трудовите възнаграждения и на двамата длъжници, на 26.01.2015 г. запор върху МПС и на двамата длъжници.

ТР № 2/2015 г. действа занапред, поради което теченето на погасителната давност се счита възобновено на 26.06.2015 г., с постановяването на новото тълкувателно решение, като считано от тази дата, на основание чл. 117, ал. 1 ЗЗД е започнала да тече нова давност.

Съгласно мотивите на коментираното ТР, погасителната давност в изпълнителния процес се прекъсва многократно с предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя или е предприето по инициатива на ЧСИ по възлагане от вискателя съгласно чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ), като: налагане на запор или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т. н. до постъпването на парични суми от

проданта или на плащания от трети задължени лица.

От прекъсването на давността започва да тече нова давност.

Съгласно чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, когато вискателят не е поискал извършване на изпълнителни действия в продължение на две години, изпълнителното производство се прекратява *ex lege* /по силата на закона/, без да е необходим изричен акт на ЧСИ.

По отношение на длъжника Б.П. след 26.06.2015 г. след влизане в сила на ТР № 2/2015 г. са извършени следните действия по принудително изпълнение:

На 31.08.2015 г. е наложен заповор върху трудовото възнаграждение на Б.Г.П..

С разпореждане от **15.09.2016 г.** по изпълнително дело № 20137860401111 по описа на ЧСИ М.М., рег. № 786, с район на действие СГС е конституиран като вискател „Е.“ ЕООД.

С молба от 25.01.2017 г., 12.05.2017 г., 01.10.2018 г. вискателят „Е.“ ЕООД е поискал да се извърши справка в ТД НАП на името на длъжниците за съществуване на трудови договори, наличие на движимо и недвижимо имущество и банкови сметки, като се наложи заповор на вземанията.

На 30.10.2018 г. по молба на вискателя „Е.“ ЕООД е наложен заповор върху трудовото възнаграждение на Б.Г.П., наложен на 01.11.2018 г. със заповорно съобщение.

На 11.02.2020 г. по изпълнително дело № 20137860401111 по описа на ЧСИ М.М., рег. № 786, с район на действие СГС са конституирани като длъжници Ж. Й. П. и М. Б. П., наследници на Б.Г.П., починал на 12.10.2019 г., видно от удостоверение за наследници изх. № 2494/05.06.2020 г.

По отношение на длъжника Я. З. след 26.06.2015 г. след влизане в сила на ТР № 2/2015 г. са извършени следните действия по принудително изпълнение:

С разпореждане от **15.09.2016 г.** по изпълнително дело № 20137860401111 по описа на ЧСИ М.М., рег. № 786, с район на действие СГС е конституиран като вискател „Е.“ ЕООД.

С молба от 25.01.2017 г., 12.05.2017 г., 01.10.2018 г. вискателят „Е.“ ЕООД е поискал да се извърши справка в ТД НАП на името на длъжниците за съществуване на трудови договори, наличие на движимо и недвижимо имущество и банкови сметки, като се наложи заповор на вземанията.

На 30.10.2018 г. по молба на вискателя „Е.“ ЕООД е наложен заповор върху трудовото възнаграждение на Я. И. З. и върху банковата му сметка в „О.“ АД, наложен на 01.11.2018 г. със заповорно съобщение.

На 08.09.2020 г. вискателят „Е.“ ЕООД е поискал вписване на възбрана върху недвижимо имущество, собственост на длъжника Я. И. З..

Съгласно чл. 116, б. "в" ЗЗД давността се прекъсва с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането, т. е. по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на всяко

действие за принудително изпълнение.

Съобразно приетото в ТР № 2/26.06.2015 г. по т. д. № 2/13 г., давността се прекъсва с предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от вискателя съгласно [чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ](#)), мотивира настоящият състав да приеме, че по изпълнителното дело са предприети изпълнителни действия, които са препятствали изтичането на давността или настъпването на перемция.

За пълнота на изложеното следва да се посочи, че с подаването на молба, съдържаща искане за прилагане на определен изпълнителен способ или наличие на възлагане по [чл. 18 ЗЧСИ](#), каквито са молбите на вискателя „Е.“ ЕООД от 25.01.2017 г., 12.05.2017 г., 01.10.2018 г., давността се счита за прекъсната на основание [чл. 116, б. "в" ЗЗД](#). В този смисъл са мотивите към т. 10 от ТР № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, в които е посочено, че искането да бъде приложен определен изпълнителен способ, както и в хипотезата на възлагане по [чл. 18 ЗЧСИ](#), прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, както и че по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва многократно в изпълнителния процес - с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение.

Следователно се налага извод, че подаването на редовна молба, съдържаща овластяване по [чл. 18 ЗЧСИ](#), прекъсва давността. Аргумент за този извод се извлича и от мотивите по т. 10 от ТР № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, в която изрично се посочва, че е нередовна молбата за изпълнение (освен при наличието на възлагане по [чл. 18 ЗЧСИ](#)), в която вискателят не е посочил изпълнителен способ и такава молба подлежи на връщане съгласно [чл. 426, ал. 3 ГПК](#) вр. [чл. 129 ГПК](#) и изрично се посочва, че такава нередовна молба не прекъсва давността.

Поради горното, съдът счита, че давността не е прекъсната по отношение на двамата първоначални длъжници, а впоследствие и по отношение на наследниците на починалия длъжник Б.П..

Следва да бъде съобразена и разпоредбата на [чл. 235, ал. 3 ГПК](#), съгласно която съдът е длъжен да вземе предвид и фактите, настъпили след предявяване на иска, които са от значение за спорното право – в случая давностният срок е продължил да тече и след предявяване на отрицателния установителен иск.

Съгласно разпоредбата на [чл. 117, ал. 2 ЗЗД](#), давността е винаги петгодишна, ако вземането е установено със съдебно решение. Заповедта за изпълнение замества съдебното решение като изпълнително основание, но при оспорването ѝ от длъжника чрез възражение по реда на [чл. 414 ГПК](#) проверката дали вземането съществува се извършва в общия исков процес. По силата на [чл. 416 ГПК](#), когато възражение не е подадено в срок, заповедта за изпълнение влиза в сила. Не е налице изрична правна норма, която да предвижда, че съществуването на вземането в този случай е установено със СПН. Следва да се съобрази обаче обстоятелството, че ако длъжникът не

възрази в рамките на установения в нормата на чл. 414, ал. 2 ГПК преклузивен двуседмичен срок, заповедта влиза в сила, като се получава ефект, близък до СПН, тъй като единствената възможност за оспорване на вземането са основанията по иска с правно основание чл. 424 ГПК - при новооткрити обстоятелства и нови писмени доказателства. В този смисъл е трайната и непротиворечива съдебна практика /определение № 480 от 19.07.2013 г. по ч. гр. д. № 2566/2013 г. на IV ГО на ВКС/. С изтичането на преклузивния срок за подаване на възражение против заповедта се получава крайният ефект, а именно - на окончателно разрешен правен спор относно съществуването на вземането.

По изложените съображения, съдът намира, че нормата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД следва да намери приложение и по отношение на процесните вземания, за които е налице заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 ГПК и е издаден и изпълнителен лист. Настоящият съдебен състав намира, че процесната заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК е влязла в сила поради неподаване на възражение от страна на длъжниците в срока по чл. 414, ал. 2 ГПК, доколкото по делото това обстоятелство е безспорно между страните, респ. липсват твърдения и представени доказателства за подадено възражение по чл. 414 ГПК.

При тези данни, настоящият съдебен състав намира, че по отношение на процесните вземания не е изтекла петгодишната погасителна давност, тъй като през периода от влизане в сила на заповедта за изпълнение до предявяване на исковата молба на 14.06.2021 г. са извършвани валидно изпълнителни действия, като последното е извършено по отношение на Я. И. З. на 08.09.2020 г. - вискателят „Е.“ ЕООД е поискал вписване на възбрана върху недвижимо имущество, а по отношение на Б.Г.П. на 30.10.2018 г. е наложен заповед върху трудовото възнаграждение, след което на 12.10.2019 г. е починал и са конституирани като длъжници наследниците му, сега ищци в настоящото производство.

По възражението на ответниците, че цесията не е надлежно съобщена на длъжниците, съдът намира следното:

Уведомяването за цесията трябва да бъде извършено от стария, а не от новия кредитор. Затова съобщението от новия кредитор няма предвиденото в чл. 99, ал. 3 и ал. 4 от ЗЗД действие. Това обаче не означава, че предишният кредитор няма правото да упълномощи новия кредитор да извърши съобщението до длъжника като негов пълномощник. Това упълномощаване не противоречи на целта на разпоредбите на чл. 99, ал. 3 и ал. 4 от ЗЗД – в този смисъл Решение № 137 от 2.06.2015 г. на ВКС по гр. д. № 5759/2014 г., III г. о.

Установено е по делото, че „Б.“ АД е упълномощило „Е.“ ЕООД да го представлява пред лицата, чиито задължения към него са предмет на договора за цесия от 30.06.2016 г., и да им изпраща уведомления за цесията, като пълномощното е прието като доказателство по делото.

До длъжника Б.Г.П. е изпратено уведомително писмо за прехвърляне на вземания от „Б.“ АД, като видно от известие за доставяне /стр.57 от делото/ е

получено на 26.07.2016 г. от Ж. П. – съпруга, поради което се счита, че уведомлението за извършената цесия е достигнало до знанието на длъжника.

До длъжника Я. И. З. е изпратено уведомително писмо за прехвърляне на вземания от „Б.“ АД, като видно от известие за доставяне /стр.58 от делото/, няма данни същото да е доставено. Съдът счита, обаче, че длъжникът Я. И. З. също е уведомен за настъпилата цесия, тъй като съобщението е изпратено до известния на кредитора адрес на длъжника и не е било надлежно потърсено от последния. Обстоятелството, че длъжникът не е уведомил кредитора за промяната на адреса си, не следва да ползва длъжника, като се приема, че същият не е надлежно уведомен за извършената цесия.

Процесуалната легитимация на страните по изпълнението се определя от субективните предели на изпълнителния лист – той е ценна книга, която материализира правото на принудително изпълнение и посочва кому принадлежи то – кой е кредиторът и кой може да се суброгира в неговите права /чл. 429, ал. 1 от ГПК/, съответно, кой е длъжникът и срещу кого друго може да бъде осъществено принудителното изпълнение /чл. 429, ал. 2 и 3 и чл. 523, ал. 1 от ГПК/. Страни по изпълнението са и присъединените кредитори, които се легитимират със своите изпълнителни листове или удостоверения и имат същите права като първоначалния взыскател /чл. 457, ал. 1 от ГПК/. Процесуалната легитимация на страните по изпълнението и на останалите участници в изпълнението се определя от това, чия правна сфера се засяга от изпълнителния способ – този, чието имущество се осребрява и този, който ще се удовлетвори от цената, пропорционално и според привилегията си, когато се обжалва конкретния изпълнителен способ.

По аргумент от чл. 426, ал. 1 от ГПК надлежен взыскател по изпълнителното дело, образувано въз основа на изпълнителен лист, издаден по влязло в сила осъдително съдебно решение, е това лице, което представя изпълнителния лист и което този лист визира като кредитор. От това правило има изключения, вкл. и уредени в чл. 429 от ГПК хипотези на приемство в изпълнителния лист след издаването му.

Съобразно правилото на чл. 99, ал. 3 вр. ал. 4 от ЗЗД прехвърлянето има действие спрямо длъжника от деня, в който то е било съобщено на последния от предишния кредитор. Доколкото законодателят не е установил специална форма и срок за уведомяването по чл. 99 от ЗЗД, съдът приема, че предявената молба по чл. 426, ал. 1 от ГПК от цесионера, придружена с представен изпълнителен лист и с прилагане на писмени доказателства за осъществената цесия, надлежно доведени до знанието на насрещната страна, има правното действие на предявяване на цесията. Смисълът на предявяването е да установи за в бъдеще въпроса кому следва да престира длъжникът. Единствените правни последици от уведомяването се свеждат до това, че до съобщаването на цесията, длъжникът може да плати на цедента, респ. на цесионера, за който е уведомен по-рано, и плащането да го освободи валидно от дълга. До съобщаването, страната може да новира или опрости дълга по споразумение със стария кредитор. Всички посочени правни действия са валидно противопоставими на цесионера до момента на писменото потвърждение на станалата цесия.

Предвид гореизложеното, съдът счита, че предявените искиове с правно основание чл.124, ал.1 във вр. с чл.439 ГПК са неоснователни и следва да бъдат отхвърлени като такива.

С оглед изхода на спора, съдът не дължи произнасяне по предявените в условията на евентуалност искиове с празно основание чл. 55, ал.1, изр.1 ЗЗД.

Водим от горните мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като **НЕОСНОВАТЕЛНИ** предявените искиове от **Я. И. З.**, ЕГН *****, с постоянен адрес: гр.С.З., ул. ***, **Ж. Й. П.**, ЕГН *****, с постоянен адрес: гр.С.З., ул. *** и **М. Б. П.**, ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. С.З., ул. *** **против "Е." ЕООД**, ЕИК *** със седалище и адрес на управление: гр. С., район *** за установяване по отношение на "Е." ЕООД, ЕИК *** на основание чл. 124 във вр. с чл. 439 от ГПК, че Я. И. З. с п.а. не дължи 1/2 ид.ч. от 34802,85 лв., че Ж. Й. П. с п.а. не дължи 1/4 ид.ч. от 34802,85 лв. и М. Б. П. с п.а. не дължи 1/4 ид.ч. от 34 802,85 лв. или общо тримата не дължат сумата от 34 802,85 лв. (представляваща сбор от 2919,08 лв. - събрана по изпълнителното дело и 31 883,77 лв. - оставащо задължение по изплатено към 30.10.2020 г.) на "Е." ЕООД, ЕИК *** със седалище и адрес на управление: гр. С., район ***, в качеството му на вискател по изпълнително дело № 20137860401111 по описа на ЧСИ М.М., рег. № 786, с район на действие СГС.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано в двуседмичен срок от връчването му на страните, пред П.ския апелативен съд.

Съдия при Окръжен съд – С.З.: _____